

CHRIST. κλωδός σύκινος] Atticè pro κλωδός
 est autem δεσμός περιτραχήλιος, quod collarium di-
 citur, quo canes vinciuntur in agris. Alij vocant
 κλωδόν ut à ligno videatur dictum, est enim ξύλι-
 νος quatuor apud Plutarchum legatur κλωδός σιδη-
 ρούς. In sexto lib. Anthologiae habes de cane ριστο-
 κλωδόν ἔχων πέλας ἦλθε, Dixit autem hic σύκινον, ut
 ait Scholiastes propter ligni brevitatem. Sed for-
 tassis quia fumum facit δειμύστων ut prius dixit
 Philocleon.

Σχόλια. Θάνατος μὲν οὐ κύνειος.] παίζει ὡς ἐν
 κωμῳδίᾳ καταδικάζων τὸν Λάβητα κύνειον θανάτων. ἄ-
 μα δὲ, ὅτι καὶ χαλεπὸς ἔστιν ὁ τοῦ κύνος θάνατος. δυ-
 χερῶς γὰρ ἀφίησι τὸ πνεῦμα.

BISSETVS. Καὶ μὲν ὁ φεύγων] παρόντος ἦδ' ἢ
 κύνος τοῦ Κυδαθλωμαίως, τοῦ ἐθελήσαντος κατηγόρου, ὁ Βδε-
 λυκλέων πρὸς τὸν πατέρα διαστῶ σφραγίδας λέγει, Καὶ
 μὲν ὁ φεύγων οὐτὸς Λάβης πάρα, ὁ κατηγορέμενος ὑπὸ
 τοῦ Κυδαθλωμαίως.

CHRIST. Θάνατος μὲν οὐ κύνειος] **PCENX**
 Πῆ δ' οὐδ' ὀνόμων, ὁ Κυδαθλωμαίως κύνων;
 Κύν. Αὐ. αὐ. Βδε. παρέσιν ἕτερος ὄντι αὐτὸ Λάβης,
 Ἀγαθός γ' ὑλακτεῖν καὶ δ' αὐλαίχην τὰς χύξας.
 Κή. Σίγα. καὶ διζέσθ' ἂν ἀναβαίη κατηγόρει.
 Φι. Φέρε νῦν. ἄμα τῷ δ' ἐγχεάμην καὶ γὰρ
 ῥοφῶ.

Θε. Τῆς μὲν γραφῆς ἠκούσαθ' ἢ ἐγραψάμην
 Ἄνδρες δικαστῶν τοῦν. δεινότητά γὰρ
 Ἐργων δέδρακε καμὲ, καὶ τὸ ῥυπασσάμην.
 Αποδραεὶ γὰρ εἰς τῷ γωνίαν τυροῦ πολὺν
 Κατεσκέλιζε καὶ νέπλιτ' ἐν τῷ σκοτῶ.
 Φι. Νῆ τὸν Δί' ἀλλὰ δ' ἠλός ἐς' ἐμοὶ γέτο
 Τυροῦ καί κισον ἀρπίως ἐνήρυχον,
 Ὁ βδελυρός ὄντι. κοῦμπε δὲ καὶ ἄνω πῆ μοι.
 Καί τοι τίς ὑμᾶς εὐποιεῖν δυνήσεται,
 Ἡ μή τι καὶ μοι τις πορβάλλη τῷ κύνι;

Σχόλια. Πού δ' οὐδ' ὀνόμων.] Ὁ πλῆρες, ποῦ δὲ ὁ
 ὀνόμων ἐκτείνεσι μὲν τῷ καὶ τῷ ἀρῶνον. Εὐπολις Αἰζί.
 πῶ πανδοκεύτην γὰρ ἀνὴρ ὁ γλήμων ἔχει.

CHRIST. Πού δ' οὐδ' ὀνόμων] Sic rectè accusator
 vocatur quia reus ὁ φεύγων, verba integra Scholia
 stes ait esse ποῦ ὃ ὀνόμων, Et addit articulum ὁ σῆ-
 ρῆ produci. Si ita est ergo legendum πῆ δ' ὃ ut sit
 spondens neque necesse est addito ypsilon. Deinde
 exemplo utitur ex Eupolidos Capris, πῶ παν-
 δοκεύτην γὰρ ἀνὴρ ὁ γλήμων ἔχει, admodum infir-
 mo, cum articulus ὁ facile producat propter se-
 quentes consonantes, siue versus est Trochaicus,
 siue Iambicus. Certe raro & licenter (aliquando
 apud Homerum) vocalis brevis producitur ante
 simplicem consonantē nisi sit ea liquida ut in μέ-
 λος. Itaque nisi ὁ ὀνόμων ex diametro responderet
 πῶ φεύγοντι legerem πῆ δ' οὐδ' ὀνόμων, pro πῆ δ' ὁ ἐκ-
 ὀνόμων. Tamen ἐπέχω, & assensionem cohiberi vo-
 lo in meis siue opinionibus siue coniecturis.

Σχόλια. Αὐ αὐ] ὁ κύνων λέγει ὑπακύνων. ὅτι ὅτι ὠ-
 δε εἰμί, μιμνήσκω ἢ πῶ φωνῶ τοῦ κύνος ὄντι αὐ αὐ.
 Πάρεσιν ἕτερος.] ἀντὶ τῷ κατηγόρου, ὁ Βδελυκλέων δὲ
 φησι πρὸς τὸν Κυδαθλωμαίω, ὅτι παρέσιν ὁ κατηγόρος ὅτι
 ἐν ἡδ' εἶ.

BISSETVS. Σημείωται δὲ ὅτι ἐν τούτῳ πῶ δ' ῥα-
 ματι ὁ θεομοθέτης ὁ αὐτὸς εἰκνέει τῷ θεράποντι, καὶ
 κατηγόρῳ, ὡς δ' ἦλον ἐκ τῆς κατηγορίας αὐτῆ, ἢ ὑπὲρ τῆς

Affirmationem quam ille fecerat Boix ficulneæ
 quæ pro numella esset, Philocleon durus & immi-
 tis iudex mutari vult in mortis caninæ multam.
 Natura autem canis (ut & felis) ea est ut multis
 plagis affectus ille vix tamen conficiatur sed sit
 δυσθανάτῃς.

Σχόλια. Ὡς ἢ κλέπτον βλέπει.] ἀντὶ τῷ κλέπτι-
 κόν. κλέπτον ἢ βαρέως Ἀττικοί. καὶ δ' Ἐπιρωτῶδες φησιν.

CHRIST. Ὡς μιὰρος ἔσθ'] Legerem ὡς μιὰ-
 ρὸς &c. Est autem κλέπτον pro κλεπτικόν, sed Attici
 graui accentu enuntiant ut scripsit Irenæus (quem
 Latini Peccatū dicunt) puta in libris Ἀττικῆς σὺν-
 θείας περὶ λέξεως καὶ προσωπίδας, aut potius in lib. de
 Nominibus Atticis, difficilis enim coniectura ubi
 perierunt libri, & ex Scriptorum relatione iudi-
 candum: Propriè verò σπρηναί de canibus dicitur
 restricto ore ringentibus, a ias est renidere & ri-
 dere.

Σχόλια. Ὅσον σπρηναί.] οἱ γὰρ κύνες μὲν τῷ φασγῆν
 σπρηναί. οἱ δὲ σπρηνοίτες, κύνες.

*Sed nunc ubi actor est Cydatheneus canis? (bes.
 CV. Au au. BD. tibi aliter en canis presto est La-
 Latrare saltem & lingere ollas optimus.*

*PRE. Tace & quiesce: ascende tu atque in hūc
 age.*

PH. Age dum, simulque lēte fusa hoc hauriam.

TH. Audistis ante, quam dicam isti scripserim

D iudices, quod facinus indignissimum
 Admisit in me, & in celeuma classicum:
 In angulum se nuper abdens, caseum
 Siculum voravit plurimum, in tenebris satur.

PH. Quin noui & illum, per Iouem, nam casei
 Partem enomebat nuper improbissimam
 Ille exsecrandus, nec mihi partem dedit
 Quamuis petenti: Quis tamen vobis bene
 Fecisse possit, si mihi cani nil datur?

E Κυδαθλωμαίως κύνος ἀνελάβετο καὶ τῷ Λάβητος, καὶ τῷ
 μὲν Κυδαθλωμαίως προσάτης ἔστιν ὁ θεομοθέτης, ὅς ἐ-
 κατηγόρει τῷ Λάβητος, τῷ δὲ Λάβητος προσάτει ὁ Βδε-
 λυκλέων, ὅς ἀπὸ σπινηροῦν, τῆς αὐτῆς πανουργίας ποιεῖ
 αὐτὸν τῆς τῷ πατρὸς διαστῆ ἀπατηθῆλος ἡφοίος ἀπο-
 λύεσθαι. ἔ μὲντοι ἔτε ὁ Κυδαθλωμαίως, ἔτε ὁ Αἰζωνίδης
 κύνων ἐνταῦθα λαλεῖ, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτῶν οἱ προσάτῃ, καὶ
 σπινηροῦ ἐξ ἔθους ἐν τῷ διαστῆ ἰσθῆτος ποιουῦται.

CH. Πάρεσιν ἕτερος] Ex Scholiasta conicere licet
 hæc loqui patrē Philocleonē nō filiū Bdelycleo-
 nē. Hoc si ita est at persona Bdelycleonis præfigē-
 da istis ἀγαθός γ' ὑλακτεῖν. Est autem αὐ αὐ imita-
 tio fictitia latrantis canis.

Σχ. Καὶ τὸ ῥυπασσάμην] τῷ ναυτικόν, δὲ τῷ Χάρητα
 πάλιν τῷτο λέγει, ἴσως γὰρ τῷ ναυτικόν σφάτευμα ἠδι-
 κησεν, ἐστὶ ἢ ὀπίρρημα ὃ ἐν τῇ κοπηλασίᾳ φασίγως πα-
 ρακίλευσμα, ἀλλως, συμβολικῶς τὸ ναυτικόν, τῷτο γὰρ
 ὀπιρρῶνιμά ἐστι ναυτικόν, ὡς τῷ ἑρετῆ ἢ καὶ ναυτῆ περὶ
 πλείους ποιοῦν μύθων τὸν τυρόν.

G **CH.** Καὶ τὸ ῥυπασσάμην.] Intelligit gētē nauticā per
 hāc Interiectionem acclamantis vocis qua utitur
 nautæ qui remiges vrgēt aut hortatur, Celeusma
 dicitur. Ficta autē vox ἐ sordibus, nā in nauticis re-
 bus ῥύπος vel γλοιός (oleæ sunt strigmenta) vifi-
 tur & olfacitur. Apud Hesychium legitur ῥυ-
 πῶσσαι, quod si rectum est à sordium tactu
 originem ducit, hoc autem loco propter metrum